

ΠΟΛΙΤΟΝΟΜΙΑ ΚΑΤΩ ΤΑ ΞΕΡΑ ΣΑΣ ΑΠΟΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

Τα ξημερώματα του Σαββάτου 4 Νοέμβρη, κρατικές δυνάμεις καταστολής εισβάλλουν στην κατάληψη Βανκούβερ Απαρτμάν και την εκκενώνουν. Ακολουθεί η εκκένωση της κατάληψης Palmares στη Λάρισα την αρμέσως επόμενη μέρα, η εισβολή και το σφράγισμα του στεκιού ΑΣΟΕΕ την Κυριακή 10 Νοέμβρη, ακολουθούμενη από λοκ-άουτ των πρυτανικών αρχών στο πανεπιστήμιο, και η εκκένωση της κατάληψης στέγης μεταναστών στην Μπουμπουλίνας στις 12 Νοέμβρη. Είχε προηγηθεί η εκκένωση τριών καταλήψεων στέγης μεταναστών στα Εξάρχεια, του Ξενοδοχείου Όνειρο (Σπύρου Τρικούπη 57) και της Ερεσού και Θεμιστοκλέους στις 16 Οκτωβρίου, Οκτάβιου Μερλιέ και Πρασσά στις 23 Σεπτέμβρη, καθώς και η εκκένωση στις 19 Σεπτέμβρη άλλων δύο καταλήψεων στέγης μεταναστών, της Αχαρνών 22 και της Σουρμελή-Αχαρνών. Λίγο νωρίτερα, στις 26 Αυγούστου, εκκενώθηκαν και σφραγίστηκαν οι Gare, RosadeFoc και οι καταλήψεις στέγης μεταναστών Σπύρου Τρικούπη 17 και 19. Στις 15 Ιουλίου είχε προηγηθεί η εκκένωση και κατεδάφιση της κατάληψης Μπρούκλιν στα Γιάννενα. Οι μετανάστες που διέμεναν στις καταλήψεις που εκκενώθηκαν μεταφέρθηκαν στις λεγόμενες «δομές φιλοξενίας» ενώ οι συλληφθέντες/είσες αντιμετωπίζουν κατηγορίες.

Στις 20/11 ο υπουργός δημόσιας τάξης Χρυσοχοΐδης βγάζει φιρμάνι-τελεσίγραφο 15 ημερών για «οικειοθελή» εκκένωση των καταλήψεων, ενώ μιντιακά οργανώνεται ένα υποστηρικτικό επικοινωνιακό πλαίσιο περί αναγκαιότητας της «επερχόμενης» κατασταλτικής κίνησης.

Το μένος της νέας διακυβέρνησης μπορεί να εντάσσεται στο συνολικότερο πλαίσιο μιας «πατροπαράδοτης» δεξιάς διακυβέρνησης -με μια γεύση κλασσικής ακροδεξιάς στην άκρη των επικλήσεων των δημοκρατικών δικαιωμάτων- αλλά δεν πρέπει να ξεχνάμε πως έρχεται ως συνέχεια μια αλυσίδας κρατικών και κατασταλτικών στρατηγικών: **το προηγούμενο υπόδειγμα της αριστερής διακυβέρνησης σύριζα οργανώθηκε πάνω στην καθίζηση, συρρίκνωση και αφομοίωση των κοινωνικών αγώνων. Στις μέρες του εξάλλου εκκενώθηκαν ή και γκρεμίστηκαν 27 καταληφιακά εγχειρήματα.** Ουσιαστικά, αποτέλεσε έναν διάδρομο για την περαιτέρω νομιμοποίηση και εμβάθυνση του «νόμος, τάξη, ανάπτυξη» που εφαρμόζεται στις μέρες μας. **Η «επιστροφή στην κανονικότητα» ξεκίνησε με αριστερά δεκανίκια και θέλει να παγιωθεί με δεξιά γκλομπ.** Τροποποιήσεις στον ποινικό κώδικα με αυστηροποίηση των προβλεπόμενων ποινών, αβαντάρισμα των αφεντικών με ελαφρύνσεις όσον αφορά στην εργατική νομοθεσία, «επιτυχίες» της αντιτρομοκρατικής στην απόδοση κατασκευασμένων κατηγοριών, διασφάλιση των συμφερόντων επενδυτών και αφεντικών χωρίς προσχήματα, όξυνση της αιματηρής περίφραξης και απώθησης των μεταναστ(ρι)ών... Από τις εξαγγελίες για αστυνόμευση των σταθμών του μετρό από βαριά οπλισμένους μπάτσους, το «σαφάρι λαθρεπιβατών» στα ΜΜΜ, μέχρι τον μιντιακό παροξυσμό για την αύξηση της εγκληματικότητας και το χάιδεμα των αυτιών των μισάνθρωπων τοπικών κοινωνιών που δεν θέλουν να «φιλοξενήσουν» μετανάστες, οι λόγοι που αρθρώνονται στο δημόσιο πεδίο αναφορικά με την ασφάλεια, δεν επιδιώκουν τίποτα άλλο παρά την νομιμοποίηση αυτής ακριβώς της απροκάλυπτης κρατικής εποπτείας. **Το δόγμα «νόμος και τάξη» θέλει να διαμορφώσει ένα νέο πλαίσιο αποδοχής ή αποκλεισμού των κοινωνικών ταυτοτήτων και αντιστάσεων.** Με τον τρόπο αυτό, η δημοκρατία θέλει να μας δείξει το ποιοι «χωράνε» και ποιες πρέπει να αποκλειστούν ως αντικοινωνικές, «αποβράσματα που δεν πληρώνουν εισιτήριο», «εμπόδια στην ανάπτυξη του τόπου», παραβατικές ή επικίνδυνες. Και πιο πέρα, ποιες γειτονιές είναι επικίνδυνες -άρα πρέπει να τεθούν υπό μια ιδιότυπη

αστυνομική κατοχή- όπου στα σκοτάδια όλα επιτρέπονται, (κακοποιήσεις, βασανισμοί, τραμπουκισμοί, εξευτελισμοί), αφού ο φόβος πρέπει να κυριαρχήσει απέναντι σε έναν «κοινωνικό έχθρο». Εμφατικό παράδειγμα αυτών των πολιτικών είναι η εικόνα από το σήμερα στους δρόμους των Εξαρχείων. Από την άλλη, η αριστερά -σε όλες της τις εκφάνσεις- δεν κάνει τίποτε άλλο από το να αντιπολιτεύεται την «αμετροεπή καταστολή» με σημαία βέβαια τη νομιμοφροσύνη και να «στηλιτεύει» τις όποιες κοινωνικές αντιστάσεις και πρακτικές (από τις συγκρούσεις ως τις καταλήψεις) δεν στοιχίζονται πίσω από την διαμεσολάβηση και την ενσωμάτωση.

Ο δεύτερος πυλώνας του «τάξη και ασφάλεια» είναι η περιθωριοποίηση των μεταναστών, η διαχείρισή τους με όρους «περιττών»: στοίβαξή τους σε κλειστά στρατόπεδα συγκέντρωσης ή συνοπτικές διαδικασίες απέλασης. Δεν είναι, λοιπόν, τυχαίο που οι πρώτες αλλά και περισσότερες καταλήψεις που έχουν μέχρι στιγμής εικενωθεί είναι καταλήψεις στέγης μεταναστ(ρι)ών. Η ιδιότητα του περιττού αποδίδεται στους μετανάστες αποκλειστικά βάσει της ταυτότητάς τους ως εκτοπισμένων Άλλων και, ως φυσικό επακόλουθο της, ακολουθεί η παρανομοποίηση, ο εγκλεισμός, η αφρατοποίησή τους. Οι αγώνες τους και εξεγέρσεις τους στα κολαστήρια (με το ...όνομα «κέντρα φιλοξενίας»), οι προσπάθειές τους να πάρουν την ζωή στα χέρια τους μέσω καταλήψεων κτιρίων, μακριά από την οργανωμένη φρίκη αυτής της «φιλοξενίας της ελληνικής δημοκρατίας», πρέπει να στιγματιστεί και να κατασταλεί -ακόμα και μέσα σε αυτή την θλιβερή μοναξιά, την ισχνή αλληλεγγύη ή και κοινωνική απομόνωση των κινήσεών τους- γιατί διαμορφώνεται ένα σημείο αντίστασης, ένα υπόδειγμα αγώνα για όλα τα καταπιεζόμενα και εκμεταλλευόμενα κοινωνικά κομμάτια. **Γιατί οι ηγεμόνες θέλουν τις υποτελείς τάξεις ακίνητες και αμίλητες και γνωρίζουν καλά την μεταδοτικότητα της «ασθένειας» της ανυπακοής...**

Κανονικότητα χωρίς αστυνομία δεν υπάρχει. Ούτε χωρίς ανάπτυξη ...

Το ιδεολόγημα της ανάπτυξης αναδεικνύεται σε χρήσιμο εργαλείο για την προέλαση του κεφαλαίου, αφού παρουσιάζει ως κοινό συμφέρον και επιδίωξη των αφεντικών και των από τα κάτω την προσέλκυση επενδύσεων, την τουριστικοποίηση, τις «օρθές» και ευέλικτες εργοδοτικές πρακτικές, την ελαστικοποίηση περιβαλλοντικών κανονισμών που στέκονται εμπόδιο στις «ιερές επενδύσεις» (όπως οι εξορύξεις υδρογονανθράκων στην Ήπειρο ή η εγκατάσταση ανεμογεννητριών με την αποφίλωση δασικών εκτάσεων στα Άγραφα και αλλού στη χώρα). Και όλα αυτά βέβαια με το δόλωμα κάποιων θέσεων εργασίας, υποτιμημένων, κακοπληρωμένων και ευέλικτων (οι λεγόμενες δηλαδή «օρθές εργοδοτικές πρακτικές»).

Στην αθηναϊκή μητρόπολη οι γειτονιές μετατρέπονται σε μηχανές παραγωγής κέρδους για την τουριστική βιομηχανία (κυρίως -αλλά όχι μόνο- με το περίφημο AirBnB όπου τα ενοίκια γίνονται απλησίαστα για τους φτωχούς κατοίκους και την μετατροπή ολόκληρων γειτονιών σε μονοκαλλιέργεια διασκεδαστηρίων και γκουρμέ φαγάδικων), **ενώ οι ελάχιστοι ελεύθεροι χώροι, προσβάσιμοι σε όλους/ες, περιστέλλονται και εμπορευματοποιούνται** (κι εδώ με το ευαγγέλιο της «ανάπτυξης»). Ένας τέτοιος χώρος είναι και το πάρκο τρίτση.

Μέσα στο πλάνο των επικείμενων κρατικών επιθέσεων βρίσκεται και η κατάληψη Αγρός στο πάρκο τρίτση. Η «καθαρή και άμεση λύση» για το πάρκο, δια στόματος του υπουργού περιβάλλοντος, περνάει μέσα από λογικές ανταποδοτικότητας, εντατικοποίησης της εμπορευματοποίησης, περιφράξεις και μη ελεύθερη προσβασμότητα. **Στο «πράσινο διασκεδαστήριο» που οραματίζονται δεν θα μπορούσε να χωρέσει μια κατάληψη που για περισσότερο από δέκα χρόνια αποτελεί ανάχωμα στα κυρίαρχα σχέδια για εξαφάνιση του πάρκου ως ελεύθερου χώρου, που μαζί με αγωνιζόμενες/ους των περιοχών και αλληλέγγυους/ες απέτρεψε αλλεπάλληλες επιχειρήσεις περαιτέρω υποτίμησης και συρρίκνωσής του.**

Απέναντι στις κρατικές μεθοδεύσεις, στον φόβο και την ηττοπάθεια, **απαντάμε με την ανυποχώρητη αλληλεγγύη μας στις καταλήψεις που δέχθηκαν καταστολή και σε όσες στοχοποιούνται.** Θα επιμείνουμε να στεκόμαστε μαζί και δίπλα σε όποια και όποιον αγωνίζεται αδιαμεσολάβητα και αυτοοργανωμένα, μέσα από σχέσεις αντιεραρχικές, μέσα από διαδικασίες συνδιαμόρφωσης, συλλογικές και συντροφικές, ενάντια στην εξαφοκοπής των προταγμάτων μας, ενάντια στο κράτος, το κεφάλαιο, την πατριαρχία, ενάντια σε κάθε μορφής εξουσία. **Οι καταλήψεις ήταν, είναι και θα παραμείνουν οι χώροι όπου συναντιούνται οι αρνήσεις μας, μακριά από την ασφυξία των κυρίαρχων επιβολών και διαχωρισμών. Οι καταλήψεις ήταν, είναι και θα παραμείνουν οι δικές μας ανάσες ελευθερίας και αντίστασης.**

ΑΛΗΑΕΓΓΥΗ ΣΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΜΕΝΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ

ΚΑΤΩ ΤΑ ΞΕΡΑ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ/ΤΙΣ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΕΣ